

[Erik A. Jensen.]

udtrykt enighed mellem den højtærede finansminister og tjenestemændenes organisationer, må kunne indebære, at den til enhver tid siddende finansminister må kunne regne med rygdækning i folketinget, når lovforslag fremsættes.

Ud fra dette vil jeg på mit partis vegne tilsige den højtærede finansministers lovforslag støtte og må i konsekvens heraf anbefale at stemme imod de af venstre og de konservative stillede ændringsforslag.

**Grøndahl:** Hvis man fastholder, at tjenestemændenes lønninger slavisk skal følge arbejdsmarkedets, det frie erhvervs, lønninger, synes udvalgsarbejdet at vise, at tjenestemændene har krav på lønforbedring.

Det er rigtigt, som det også er nævnt i betænkningen, at regeringsforslaget søger at indføre helt ny principper i tjenestemændenes lønforhold, principper, hvis uheldige konsekvenser man slet ikke kan overse. Lovforslaget går direkte imod de klare linjer, som alle parter ved behandlingen af lønningsloven af 1958 var enige om, nemlig en enkel og ikke udjævrende lønophugning, hvorefter enhver regulering skal ske i form af et antal lønportioner. I stedet for dette er den højtærede minister over for tjenestemændene kommet med et forslag, som må betegnes som et diktat. Lønportioner er afløst af stedtillæg, ferietillæg, bestillingstillæg og finanslovshonorarer, hvorved bl. a. statspensionisterne bliver forfordelt, til trods for at lønningsloven bestemmer, at pensionisterne skal følge med i de reguleringer, der sker for tjenestemændene. Ministerens forslag giver også, så vidt jeg kan se, mest til de københavnske tjenestemænd, medens lønportioner skal falde ensartet over hele landet.

Ordningen vil få uheldig indflydelse ved lønforhandlinger med andre grupper af offentlig ansatte og grupper af private funktionærer, og ikke mindst vil den få uønskede virkninger på de kommende arbejdsmarkedsforhandlinger. Ligesom de konservatives ordfører, det ærede medlem hr. Baagø, har jeg bemærket fagforeningsformand Alfred Petersens udtalelser til Information, som jeg så slipper for at citere. Men disse nye lønglidningskrav fra en fagforeningsfor-

mand er jo udelukkende fremkommet, fordi den højtærede minister har foreslået noget, der kan få de mest alvorlige følger under arbejdsmarkedets kommende lønforhandling og dermed for vort omkostningsniveau og konkurrenceevne over for udlandet.

Ydermere har ministeren, hvilket imidlertid ikke fremgår af fremsættelsestalen eller af lovforslagets bemærkninger, bundet sig over for tjenestemandorganisationerne til ikke at ville beskære organisationernes ret til at kræve lønportioner ved de ordinære forhandlinger i foråret 1963 og også bundet sig til, at udgifterne ved det foreliggende lovforslag, altså de 48 mill. kr., ikke fra statens side vil blive modregnet ved de kommende overenskomstforhandlinger. Det bliver en temmelig forsvarsløs finansminister, der skal møde tjenestemændene til den tid.

Store grupper af tjenestemændene var, så vidt jeg kan forstå, lige ved at vælte forslaget, da de så afgjort foretrak lønportioner; men situationen med finansministeren, der holdt statskassen på klem, var så ny og så sjælden, så hvorfor sige nej til en gave? Thi det er i virkeligheden som en sådan, at lovforslaget opfattes af hovedparten af tjenestemændene, når man læser kommentarerne i tjenestemændenes faglige blade: ingen generel tilfredshed, hovedsagelig syrlige reaktioner.

Tjenestemændene skal selvfølgelig have den løn, de ifølge lønningsloven har krav på, og den skal gives i form af lønportioner og ikke som en finansministeriel drikkeskilling ved døren.

Tilbage står indtrykket af en finansminister, der absolut vil af med de 48 mill. kr., bare det kan undgås at kalde udgiften for lønportioner. De 48 mill. kr. er faktisk spildt som en lønglidning, mens det modsatte ville have været tilfældet, hvis de var blevet udbetalt som lønportioner. Er den høje regering ikke snart træt af dette narrespil, hvor den ene organisation bruger den anden organisations opnåede goder som motivering for sine krav, og hvis eneste sikre resultat er, at lønninger og priser skiftevis jager hinanden opad?

Da lovforslaget går imod de sande interesser både hos stat og tjenestemænd og som tidligere nævnt kan skabe store vanskeligheder på arbejdsmarkedet, vil vi na-